

loom on fermeminne jooksmas, kui sinna kahjalgne tedda tianni püüdma.

Agga sinna aïna temmale püssirohho laeng kassuka sisse, ja peästad sega omma karjalomad hirmsast surmast; ja tenid pealegi veel wöölmöldri herra käest läks rubla hõbbe wanna metsa eest, ja üks rubla halli poia eest.

Agga siiski wata omnia püssirohho prukimisajures ka ette, et su mitte aitatu rohto ei panne püssiraua sisse, ja et mitte wahhest paio wassikas irvitelledes omma pead taggasid ei wâna, eggasind naera, ja sinna isse fest liiglaengo pörrotamisest põsse wasto hõpi ei saa, et so werrine pea taggapole mahhakukkub. Sesamma rohhokenne on pealt nähha kül kui ei middagi, agga temma seestpiddine wâggi on suur ja hirmus.

Sedda hirmsat wâgge sai ka se mees — Warts — tunda, kes püssirohho 500 aasta eest foggematta ülesleidis.

Temma olli ommal elloaial ka nattokesse tohtriammestit piidanud, ja teggi keiksguggust rohto haigetele walmis, nago apteekrid liinas tewad. Za tampis, ja seggas, ja ketis, ja — mbiles.

Fest ilma mbilematta innimenne on kui se loom, mis Pernomehhed kutsuvad „Weis”, ja Willandi rahwas „Eobras”.

Mehhekenne olli siis ka ford kollast weewlit, ja walget salpetrit ning muste süssi koffotampinud ühhe wassmörtsri sees, ja et taal muud tegemist jälle wahhele tulli, jättis eßimesesse töö seisma, panni kiwwi mörtsri peale, ja tallitas, künal kā, omma apteeki kõgis.

Koggematta mörtsrist mõdaminges kuffus küündla otsast nattoke pöllewat tahti wassmörtsri sisse, kus se seggatud must rohhi sees. Korraga: Praugt, üks mürrin, nago laggid üllewalt mahhatulleks, kiwwi wasto lagge, tubba täis tuld.

Wartsikenne kuffus eßimesest ehmatussest otsego poolsurnuud mahha, senni kui aega mõda jälle omma wiis meelt kätte sai, ja maast wõis ülestõusta.

Muud olli temmal párrast sedda suurt ehmatust jälle suur süddame rõõm, et ta jälle ühhe ue aja olli ülesleidnud, keñnest eüne ükski seal maal ei teadnud eggia tuñnud.